Andrews & Wilson

Tom Clancy Defensieprotocol

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Chaoyang Park Plaza-appartementen
District Chaoyang
Beijing, China
8.33 uur lokale tijd

Er was iets mis.

Cheng Kai, minister van Buitenlandse Zaken, voelde het in zijn botten. Terwijl hij door het adembenemende, tachtig meter hoge atrium liep – met de boomachtige zuilen en het door *shan sui* geïnspireerde ontwerp – kon hij het gevoel dat hij bekeken werd niet van zich afschudden. Nee, niet bekeken… beoordeeld. Maar te oordelen naar de gezichten van het personeel en andere aanwezigen die daar rondliepen, leek niemand aandacht aan hem te schenken.

Ik ben te achterdochtig, zei hij bij zichzelf. *Het komt gewoon door de stress van mijn werk, meer niet.*

Maar er klopte toch echt iets niet. Het aantal mensen dat hem belde of berichten stuurde was aanzienlijk lager dan het dagelijkse niveau waaraan hij de afgelopen twee jaar gewend was geraakt. Hij kreeg nog altijd instructies, updates en memo's van de Commissie Buitenlandse Zaken en van het Centraal Comité, maar de vragen en de verzoeken om instructies van zijn eigen kantoormedewerkers waren bijna helemaal opgehouden. Dat was gek, want hij was gaandeweg gaan denken dat niemand op het ministe-

rie ook maar iets deed zonder zijn toestemming vooraf.

Als ik het niet doe, wie autoriseert de dagelijkse beslissingen dan?

In de bureaucratische machine die de Chinese regering was, kon de kleinste misstap – die niet eens per se een fout hoefde te zijn – het einde van iemands carrière betekenen.

Of erger…

Als de hoogste diplomaat van het land was Cheng verantwoordelijk voor het toezicht op het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Volksrepubliek China. Naast onderhandelen over verdragen, de Staatsraad adviseren over internationale aangelegenheden en China vertegenwoordigen bij de Verenigde Naties, had zijn ministerie de taak het buitenlandbeleid van China in andere landen te formuleren, uit te dragen en uit te voeren. In de complexe geopolitieke wereld van tegenwoordig, een wereld die werd gedreven door communicatie en beeldvorming, was hij vanwege zijn functie een van de meest herkenbare en invloedrijke mannen van China, alleen overtroffen door president Li Jian Jun.

Cheng zou daar nooit over opscheppen, dat zou ook onverstandig zijn, maar zijn macht was wel degelijk echt en iedereen wist het.

In gedachten ging hij terug naar het moment waarop president Li hem twee jaar geleden de functie had aangeboden. Li's woorden klonken zo helder en scherp in Chengs hoofd alsof de man nu naast hem stond en tegen hem sprak.

'Door deze functie te aanvaarden, word jij het gezicht én de vuist van het buitenlandbeleid van China. Jij bent de hand die wereldleiders als eerste schudden, en de mond die achter gesloten deuren de ultimatums en onaangename waarheden verkondigt die ik niet kan uitspreken. De komende vijf jaar ben jij mijn *wolf warrior*: blaffend, grom-

mend en jankend. Jij verdedigt het volk tegen de vijandige retoriek van het Westen. Jij verdedigt de eer van de natie wanneer China wordt beledigd door buitenlandse regeringen en buitenlandse pers. En jij verdedigt mij wanneer vuile leugens en propaganda mijn naam en reputatie proberen te bezoedelen. Ben je klaar voor deze uitdaging, vriend?'

Cheng had prompt zonder enige aarzeling ingestemd, zonder veel stil te staan bij de zwaarte of de ware betekenis van Li's woorden. Die vroegere Cheng had gehunkerd naar macht en kansen. Hij aasde al ruim tien jaar op de functie van minister van Buitenlandse Zaken en had onvermoeibaar gewerkt om zichzelf te bewijzen en zich geliefd te maken bij de Chinese president. Hij had gehoorzaam en voortvarend geprobeerd te laten zien dat hij bereid was Li's politieke visie toe te passen zodra het even kon. En voor die onvermoeibare inzet, gehoorzaamheid en loyaliteit was hij beloond.

Maar de laatste tijd waren er twijfels die hem begonnen te kwellen. Nee, 'twijfels' was te sterk uitgedrukt. Bedenkingen… Hij had zo zijn bedenkingen.

Woordkeuze was tenslotte belangrijk.

Diplomatie was een beroep dat werd bepaald door woorden, zowel uitgesproken als onuitgesproken. Hij had de kracht van woorden de afgelopen twee jaar van dichtbij meegemaakt, terwijl het buitenlandse beleid van andere landen zowel werd gevormd als ontmanteld door de kracht van zijn woorden. Als minister van Buitenlandse Zaken sprak hij namens China. Hij sprak namens de Partij. Hij sprak namens president Li. Maar voor die laatste spreken had, helaas, veel uitdagender en riskanter uitgepakt dan hij ooit had voorzien.

Het viel niet mee om president Li tevreden te stellen.

Met zijn rolkoffer achter zich aan liep Cheng de lobby uit,

onder de overdekte *porte cochère*, waar zijn chauffeur en auto al klaarstonden. De zwarte Hongqi H9-luxesedan stond stationair te wachten bij de stoep, klaar om hem naar het vliegveld te brengen voor zijn reis naar Laos, waar hij China zou vertegenwoordigen op de komende East Asia Summit, de Oost-Azië-top. Dit zou zijn vijfde deelname aan de EAS zijn, zijn tweede als minister van Buitenlandse Zaken. De achttien landen tellende conferentie werd jaarlijks gehouden om te spreken over politieke, milieukundige en economische onderwerpen die verband hielden met de stabiliteit en welvaart van Oost-Azië.

De oorspronkelijke ledenlijst had alleen Oost-Aziatische landen omvat, maar de Verenigde Staten en de Russische Federatie hadden zich in 2011 met veel machtsvertoon in het gezelschap gewurmd, met dramatische gevolgen. Deze top zou, zo vermoedde Cheng, niet anders zijn dan de vorige: de Amerikaanse delegatie zou op elk moment proberen haar invloed uit te oefenen om China's hegemonie bij het bepalen van de agenda en het sturen van het regionale beleid op de proef te stellen.

Cheng bleef even naast de auto staan om er zeker van te zijn dat hij gezien werd, maar de chauffeur stapte niet uit om zijn tas in te laden en de deur voor hem te openen, zoals normaal gebeurde. In plaats daarvan klapte de kofferbak open terwijl de chauffeur op zijn stoel bleef zitten zonder zich zelfs maar naar Cheng om te draaien. Geërgerd rolde Cheng zijn koffer naar de achterkant van het voertuig, tilde hem zelf in de kofferbak en deed de klep dicht.

Vervolgens liep hij naar de achterdeur aan de passagierszijde en stapte zelf in. Toen hij eenmaal zat en naar de chauffeur keek – die hem nog steeds niet had begroet – viel hem op dat deze H9 niet leek op de gebruikelijke zwarte dienstauto's die de hogere echelons van de Chinese minis-

teries vervoerden. Deze had een getinte glazen scheidingswand tussen het passagiers- en het chauffeurscompartiment, zoals je zou aantreffen in een luxe limousine.

Of in een politiewagen, zei een stemmetje in zijn hoofd.

Zonder dat de chauffeur ook maar iets zei, reed de H9 bij Chaoyang Park Plaza weg en voegde zich tussen het verkeer van Beijing. Cheng wilde net op de glazen scheidingswand kloppen om de man te vragen die omlaag te doen, toen hij een bericht op zijn telefoon kreeg. Hij haalde hem uit zijn zak en wierp een blik op het schermpje. Het was van zijn vrouw. Ze had een hyperlink doorgestuurd, zonder begeleidend bericht. Normaal zou hij zoiets negeren, maar zijn vrouw was een goede partner. Ze begreep de stress en de moeilijkheden van zijn werk, en ze had hem altijd zonder klagen gesteund. Ze kende haar plaats, en was er al lang geleden mee opgehouden hem onder werktijd te bellen of berichten te sturen; ze nam alleen contact op voor dringende zaken die ze zelf niet kon afhandelen. Omdat dit niks voor haar was, tikte hij op de link.

Op zijn mobiele browser opende er een webpagina van de *Global Times*, de Chinese internationale propagandakrant en dagelijkse tabloid. De kop luidde: MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN ONDERZOCHT WEGENS CORRUPTIE EN ONTROUW, vergezeld van de meest onflatteuze foto van Cheng die er maar bestond: een digitaal bewerkte foto. Op de afbeelding zat hij aan een overdadig gedekte eettafel met zijn arm om de schouders van een westerse vrouw. Zijn dure pak zag er verfrommeld uit en zijn ogen waren bloeddoorlopen – alsof hij een nacht had doorgezakt. Maar het ergst was zijn lachende gezicht, dat er op een of andere manier tegelijk maniakaal en zielig uitzag.

Zijn wangen gloeiden ineens zo hevig dat zijn hoofd aanvoelde alsof het boven op een kachelpijp was gemonteerd.

De foto was een deskundig geconstrueerde deepfake: zijn gezicht was op het lichaam van een andere man geplakt. Dat wist hij met absolute zekerheid, omdat hij de vrouw op de foto nog nooit in zijn leven had gezien en hij ook nog nooit aan die tafel had gezeten. Als minister van Buitenlandse Zaken dronk hij alleen alcohol bij formele gelegenheden, en hij werd nooit, maar dan ook nooit, dronken. In zijn functie was dronkenschap een beroepsrisico.

De woede die hij voelde overtrof ternauwernood de emoties die op de tweede en derde plaats kwamen: geschoktheid en vernedering. Hij was volledig overvallen door dit politieke moordartikel. En het stond als een paal boven water dat het dat echt was: een journalistieke doodsteek.

'Hier zul je voor boeten, Guo,' gromde Cheng, die de naam van de hoofdredacteur van de krant uitsprak. 'Hoe heb je dit voor elkaar gekregen zonder dat ik er lucht van kreeg?'

Toen, alsof iemand een emmer ijswater door de kachelpijp had gegoten, trok er een ijzige golf door zijn hals en borst toen er iets tot hem doordrong. De reden dat dit zo onverhoeds had kunnen gebeuren, was dat deze karaktermoord was goedgekeurd. Guo zou nooit zo'n artikel publiceren in het luchtledige; zo werkte de *Global Times* niet. De krant was een instrument van de Partij. Om deze lastercampagne te kunnen voeren, moest Guo eerst Li's zegen hebben gehad.

Of hij handelde in opdracht van hem…

Cheng had nog nooit het medische fenomeen ervaren dat bekendstond als hyperventilatie, maar hij was er vrij zeker van dat hij het nu ervaarde, want zijn adem kwam in kleine, snelle, zinloze snakken. Hij voelde dat zijn telefoon uit zijn hand gleed en ergens naast zijn voeten belandde. De paniek overspoelde hem en hij boog zijn hoofd tussen zijn knieën

in een oerreflex om zijn adem terug te vinden en de golf van duizeligheid af te weren.

Dit is het dan… Ik lig eruit… O god, help me, ik lig eruit. Maar waarom?

Zijn gedachten gingen terug naar de woorden van zijn goede vriend Qin Hâiyû, die hem had gewaarschuwd dat hij niet te vrijuit over controversiële zaken moest spreken. Misschien had Qin gelijk gehad.

Op de vloer maakte zijn telefoon een geluid.

Met zijn hoofd nog steeds tussen zijn knieën wierp hij een blik op het schermpje. Het was weer een bericht van zijn vrouw. Slechts drie woorden: *Is dit waar?*

'Het is niet waar,' mompelde hij, nog steeds naar adem snakkend. 'Het is niet waar…'

Terwijl hij ernaar keek, flikkerde het scherm één keer en werd zwart.

Een moment later remde de auto hard. Beide achterportieren gingen tegelijk open en er stapten twee mannen in zwarte pakken in. Hij herkende geen van beiden. De man aan Chengs kant duwde hem met kracht naar het midden.

'Wat gebeurt hier? Wie zijn jullie?' zei hij, terwijl de adrenaline er op magische wijze voor zorgde dat hij weer normaal kon ademhalen en ook enigszins helder kon denken.

De man links van hem haalde een witte plastic cilinder ter grootte van een chocoladereep uit de binnenzak van zijn colbert. Hij greep het ding met één hand beet, ramde het onderste uiteinde van de buis in Chengs dij en drukte met zijn duim op een knopje. Cheng voelde dat de naald van de auto-injector door zijn pantalon heen zijn vlees doorboorde. Er volgde een hevig branderig gevoel van iets wat hem werd ingespoten, een of ander middel dat deze mannen hem in opdracht toedienden.

Met wijd opengesperde ogen van angst keek Cheng de man met de injector recht aan.

'Waarom?' hoorde hij zichzelf vragen, terwijl zijn ogen dichtvielen.

De spierbundel in het zwarte pak antwoordde en zijn harde, kille woorden klonken alsof ze van heel ver kwamen: 'President Li dankt u voor uw diensten, minister Cheng,' zei de man met een boosaardige glimlach.

'Maar uw diensten zijn niet langer nodig…'

DEEL I

Alle oorlogvoering is gebaseerd
op misleiding.

– Sun Tzu, *De kunst van het oorlogvoeren*

1

Het huis van de familie Ryan
Met uitzicht op de Chesapeake Bay
Maryland
20.11 uur lokale tijd

Jack Ryan keek knarsetandend naar het bloedbad dat was aangericht op zijn Atlantische vloot. Kon hij nou maar een salvo lossen in plaats van verdomme één schot per keer te moeten afvuren, dan had hij misschien nog een kans gehad.

Zoveel verwoestingen. Zoveel rood…

Als hij niet gauw raak zou schieten, zou de strijd verloren zijn.

'C8,' zei hij zelfverzekerd, en hij keek van het bord op naar zijn dochter Katie, die tegenover hem aan de eettafel zat.

Ze keek omlaag naar haar rooster. 'Mis.'

'Meen je dat nou?' vroeg hij, en hij hield zijn hoofd iets omlaag om over de rand van zijn leesbril naar haar te kunnen kijken. 'Check het nog eens.'

'Ik hoef het niet te checken, pap, het is geen hogere wiskunde. C8 is zonder twijfel mis,' zei ze grijnzend. 'Ik ben aan de beurt… J1.'

Hij duwde zijn bril weer op zijn neus en keek naar het grijze plastic raster, waar hij zijn vloot had geplaatst in een opstelling die in zijn ogen absoluut onverslaanbaar was ge-

weest. Man, wat had hij ernaast gezeten. Hij pakte een rood pinnetje, stak het in het laatste open vakje bij de achtersteven van het kleine plastic scheepje en zei: 'Je hebt mijn slagschip tot zinken gebracht.'

'Yes! De USS Missouri zakt naar de bodem,' zei ze, en ze stak juichend haar armen in de lucht. 'Dat is dan vier, en nog maar één te gaan. Het enige schip dat je overhebt is je onderzeeër.'

Hij keek haar speels aan en kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Een onderzeeër is alles wat ik nodig heb om jou af te maken. *Fear the Blackfish.*'

'O nee, vergeet het maar. De Washington is van mij. Die had ik al meteen geclaimd toen we begonnen. Jij moet een andere boot kiezen. Neem de Indiana maar.'

'Hallo? Ik ben hier de opperbevelhebber, ja,' zei hij, en hij stak zijn rechterhand omhoog en wees met zijn wijsvinger naar zijn kruin. 'Voor zover ik weet, wil dat zeggen dat ik létterlijk de baas ben van de Amerikaanse vloot. Dus als ik mijn vlaggenschip de Blackfish wil noemen, kun jij daar niks aan veranderen, luitenant-ter-zee.'

'Sorry, Dennis,' zei ze met een weemoedige blik op haar grijze onderzeeërtje, waarbij ze doelde op de echte eerste officier van de USS Washington, bijgenaamd de Blackfish. 'Dit is een bevel van hogerhand, dus nu ben jij de vijand.'

Het was niet voor het eerst dat hij zijn dochter iets hoorde zeggen over Dennis Knepper, die ze had ontmoet toen ze een paar maanden geleden meedraaide op de geavanceerde snelle aanvalsonderzeeër van de Virginia-klasse tijdens een bijna fatale confrontatie met de ontspoorde Russische onderzeeboot de Belgorod. Jacks onderbuikgevoel zei hem dat er misschien iets moois opbloeide tussen die twee, maar hij had niet gehoord dat ze aan het daten waren. Natuurlijk was de Washington nog lang op zijn post gebleven nadat

zijn dochter was teruggekeerd van de crisissituatie in de Atlantische Oceaan, dus ze zouden hooguit aan een langeafstandsrelatie werken. Hij prentte zich in dat hij Cathy ernaar moest vragen. Katie en haar moeder waren dikke mik als het op relatieroddels aankwam. Maar als zijn vrouw besloot haar lippen stijf op elkaar te houden over deze kwestie, had hij als opperbevelhebber altijd het recht om de locatie van de USS Washington te weten… dus het zou geen enkel probleem zijn om deze potentiële aanbidder in de gaten te houden.

'Vanwaar die uitgekookte blik?' vroeg ze, en hij schrok op uit zijn overpeinzingen.

'O, ik dacht gewoon dat dit spelletje totaal niet op echte oorlogvoering lijkt. Was het maar zo eenvoudig.'

'Als het zo eenvoudig was, hadden we geen scheepscommandanten nodig, en trouwens ook geen matrozen. Ik ben in elk geval blij dat de wereld niet wordt bestuurd door een stelletje kille, afstandelijke poppenspelers die ergens in de schaduw achter een computerscherm zitten. De kracht van ons leger is altijd geworteld geweest in leidinggeven vanaf de frontlinie. Dat begon al bij de tent van generaal Washington in de Onafhankelijkheidsoorlog, en die traditie is altijd blijven bestaan.'

Hij staarde haar even aan, en terwijl er een enorm gevoel van trots in hem opwelde, zei hij: 'Voor het geval ik het je de laatste tijd niet heb gezegd, Katie, ik hou van je. En ik ben ontzettend trots op je. Je bent een uitstekende marineofficier en een waanzinnig goede inlichtingenanalist.'

Er verschenen blosjes op haar wangen door zijn opmerking. 'Ah, dank je wel, pap… Maar als je soms denkt dat je met vleierij je vloot kunt redden, heb je je tegenstander echt vreselijk verkeerd ingeschat.'

Daar moesten ze allebei om grinniken, en ze speelden het

spel uit. Hij wist haar vliegdekschip nog wel uit te schakelen, maar zoals verwacht had ze geen medelijden met hem, en binnen de kortste keren vond ze zijn onderzeeër en bracht die tot zinken, waarmee er een einde kwam aan het epische potje Zeeslag tussen vader en dochter.

'Twee van de drie?' vroeg ze, waarna ze samen alle witte pinnetjes uit het rooster trokken en ze in de vakjes aan weerszijden van hun iconische schelpvormige grijze plastic speelborden legden.

'Reken maar,' zei hij, en hij hield even op met pinnetjes verzamelen om hun wijnglazen bij te vullen.

'Weet je, soms kan ik nog steeds niet geloven dat je de president van de Verenigde Staten bent. Het is gek, bijna alsof het een soort fantasiewereld is die we uit onze duim zuigen, en de rest van de wereld daar gewoon in meegaat. Heb jij dat gevoel ook weleens?'

'De hele tijd,' zei hij met een glimlach vol zelfrelativering.

'Hoe kom je van dat gevoel af?'

'Door te proberen mezelf te verankeren in het instituut van het ambt.'

'Bijvoorbeeld als je in het Oval Office achter je Resolute Desk zit?'

Hij knikte. 'Ja, de fysieke omgeving helpt, maar het wordt allemaal vooral heel echt door de mensen die leidinggeven aan de regering en het leger, met wie ik dagelijks werk. Ik zie het in hun ogen. Ik hoor het in hun woorden. Ik voel het in hun aanwezigheid. Iedereen kijkt naar mij, vol verwachting. Presidentiële verwachting. Ze rekenen erop dat ik de leiding neem, en dat maakt het echt. Voor hen is het geen fantasie, dat kan ik je wel vertellen.'

'Ik heb me altijd afgevraagd hoe dat moet zijn. Ik weet niet hoe je het doet, pap. Ik zou bezwijken onder al die druk.'

'Welnee,' zei hij, en hij schudde vol vertrouwen zijn hoofd. 'Ik heb je onder druk zien werken, en bezwijken zit niet in je genen.'

'Dank je, maar ik weet het nog zo net niet. Laten we het er maar op houden dat ik blij ben dat ik niet de Ryan ben die het land moet vertegenwoordigen en beslissingen moet nemen die invloed hebben op het leven van miljoenen mensen. Nee, dank je. Geef mij maar mijn kantoortje van het ONI en een stapel rapporten om te analyseren, dan laat ik het land regeren graag aan jou over.'

Jouw tijd komt nog wel, dochter van me, dacht hij, maar hij zei het niet hardop. *Als ik íéts heb geleerd in dit leven, dan is het wel dat het lot iedereen uitlacht die denkt te kunnen kiezen welke strijd er gestreden moet worden.*

Gelukkig waren ze nu in rustiger vaarwater beland. In de maanden na het incident met de Belgorod was het onheil even met vakantie, en de wereld kreeg een adempauze van mondiale conflicten, pandemieën, terrorisme en natuurrampen. Hij wist natuurlijk dat die adempauze slechts tijdelijk zou zijn, en dat de boze krachten van kwaad en chaos al een volgend plan aan het smeden waren om dood en verderf over de wereld uit te storten. Maar vanavond was de familie Ryan veilig, en hij zou genieten van elke seconde van deze kans om wijn te drinken en Zeeslag te spelen met zijn dochter. Natuurlijk zou hij ook kunnen gaan werken. Zijn presidentiële takenlijst was kilometerslang en zijn inbox stroomde over van de berichten en briefings die wachtten om gelezen te worden.

Maar het werk kon wel tot morgen wachten.

Dat was ook iets wat hij met de jaren geleerd had.

Als een moment als dit zich voordeed, moest hij lekker achteroverleunen en ervan genieten. En dat was hij dan ook precies van plan.